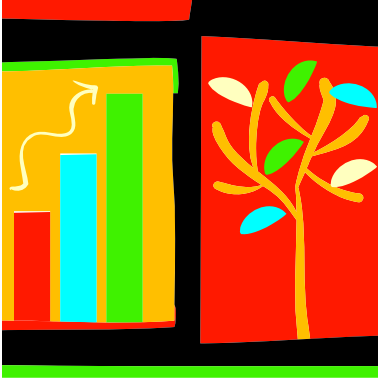

Bay đi chim bồ câu

Đoàn tàu rầm rập lăn bánh về hướng ngoại ô, phố xá thương hiệu khuất lại phía đằng sau. Bên ngoài khung cửa kính, phong cảnh trôi qua buồn tẻ, xám ngắt giữa mùa đông. Đồng cỏ lau xác xơ tàn lụi chạy dọc theo bờ rừng khô trụi lá, loáng thoáng mặt hồ nước đóng băng trắng xoá. Thành phố xa dần, khách trên tàu chỉ còn thừa thớt. Đi về những vùng ngoại ô heo hút của Potsdam bao giờ cũng vắng vẻ. Màn đêm về đồng lõa với những mối hiểm nguy. Bọn đầu trọc săn lùng người ngoại quốc đường như lần khuất đâu đây, trong bóng tối của những vùng miền Đông hoang vắng, trong nỗi sợ hãi khôn cùng của những mảnh đời tha phương bần hàn. Xua đuổi chúng đi, xua đuổi những kẻ dị chủng làm vấy bẩn quê hương Đức.

Hắn ngồi ở một góc tàu, ngủ gà ngủ gật. Bộ quần áo nhân viên vệ sinh màu xanh cáu bẩn, bèo nhèo. Chiếc xe đẩy chất đầy chổi giẻ, xô thùng, xà phòng... nằm kề bên, cọt kẹt chuyển dịch theo vận tốc đoàn tàu. Ở một trạm ga xép, tiếng thông báo của nhân viên đường sắt vang lên tẻ nhạt. Mặn há to miệng ngáp, nhấp nháy đôi mắt kèm nhèm, uể oải đứng dậy. Vóc dáng Á châu nhỏ bé còm cõi chỉ vừa đến mép mấy chiếc xô chất ngổn ngang trên xe.

Mận còng lưng đẩy chiếc xe to quá khổ người xuống bến. Bàn chân trái khập khểnh của hắn trượt dài nơi cửa tàu, cả thân người đổ lệch cố bám giữ lấy chiếc xe nặng nề.

Trên sân ga tồi tàn hẻo lánh này, mọi thứ đều cũ kỹ, hoen rỉ, cả tuần chưa được quét dọn. Tàn thuốc vương vãi, mớ giấy gói bánh mì theo gió tấp vào chân tường cùng với đám vỏ chuối thâm đen, đóng chai lọ vỡ nát. Phân chim đầy rẫy, lấm tấm trắng sân ga, mốc meo vách tường rạn nứt. Mận ngao ngán đứng giữa nhà ga bẩn thỉu, đảo mắt tìm những kẻ tội phạm. Chúng đậu thành đàn trên xà gỗ cũng đang trơ mắt quan sát hắn, những bộ mặt lầm lì khiêu khích. Mận túm lấy cây chổi, hung hãn đập đùng đùng vào cánh cửa sắt. Đàn chim hoảng hốt vỗ cánh bay tứ tán ra bên ngoài. Hắn cười khà khà, dậm chân, dang tay xua thêm mấy nhát chổi đe dọa.

photo Mark Smith, Fotolia

Ở đoạn cuối sân ga, Mận ì ạch lôi mấy chiếc bao tải từ trong nhà kho ẩm mốc, xúc từng mớ cát mịn rải xuống những bậc cầu thang sắt mẻ góc cạnh, rải dài ra đến con đường nhỏ dẫn vào ga. Đến phần cuối cùng của chiếc bao tải, người Mận bã đi vì đói và mệt, mồ hôi lạnh toát sống lưng. Lại thêm cái rét căm căm từ bên ngoài len lõi vào tận xương tủy.

Đào đứng co ro bên bờ tường, dưới gốc táo già nua khô trụi. Tắm áo bông sờn cũ luộm thuộm, chiếc khăn len đưa cái úa màu che kín nửa khuôn mặt. Cô xoa hai bàn tay lạnh cồng vào nhau, gọi về phía Mận :

- Anh Mận lại vừa đuổi chim đấy à. Sao hôm nay phải rải cát thế kia ?
- Sắp có bão tuyết. Đạo này có bán được không ?
- Ít thôi, khách mùa lạnh vắng lắm.

Chiếc xô nhựa màu đỏ ở góc cầu thang rung lên lạch tách. Mận cau có lôi từ trong xô chiếc máy truyền tin của đội vệ sinh, đen trũi to bằng cả bắp chân, cũ kỹ từ thời thế chiến. Đầu bên kia, tiếng Ngô vọng đến lọt lọt giữa những âm thanh rè rè đứt quãng.

- Ông Mận à, đang ở đâu đấy ? Còn đoạn đường S5 sang thanh toán nốt nhé!

Mận ngẩn ra, lắp bắp :

- Tôi nhận ca từ bốn giờ sáng, giờ đã hết sức rồi.
- Đoạn đấy giao cho ông. Tôi ghi vào sổ đây. Đêm nay băng tuyết đổ xuống, nhờ khách vào ga trượt ngã thì ông đi tù. Rõ nhé ? Cả thành phố khẩn trương chống bão mà ông lại cứ...

Tiếng máy đột ngột ngắt ngang, đầu dây chỉ còn vọng lại những tiếng o o trống rỗng. Đến bây giờ Mận mới nghĩ ra, S5 là đoạn đường của Ngô. Lại như mọi bận, Ngô tìm cách đùn việc sang cho Mận để chuồn về nhà trước.

Mận giận dữ chỉ muốn gào lên, gào thật to, nhưng rồi hấn cũng chỉ làm bầm buông ra được vài tiếng chửi cộc lốc. Đào đứng bên lạng lẽ nhìn khuôn mặt dúm dỏ của Mận.

– Bị ức hiếp thế sao không báo lãnh đạo ?

Mận rên rỉ :

– Không biết tiếng Đức thì báo thế nào. Mọi việc đều nhờ thằng Ngô thông dịch cả.

– Thì cũng chả nhờ vả người ta là gì. Họ cũng giúp mình đấy thôi.

Mận ảm ừ, thôi không còn muốn chửi rửa nữa. Cuộc đời hấn vốn đã quen bị chèn ép, quen âm thầm chịu đựng. Bỗng dưng có được người an ủi thông cảm, lòng hấn cũng dễ nguôi ngoai.

– Để lên đẩy xe hộ anh – Đào vui vẻ bảo.

Chiếc xe cộc cạch được hai người đẩy lên tàu, nằm nghênh ngang giữa lối đi. Đào vẫn tần ngần đứng nán ở cửa toa. Mãi đến khi hồi còi báo hiệu vang lên, cô mới hấp tấp hỏi :

– Bao giờ anh lại ghé qua ?

– Chưa biết.

Sáng sớm mai Mận phải về những nhà ga chính cào tuyết, rải đá dăm trên đường khách bộ hành. Những ga nhỏ thế này Mận chỉ quay lại sau đợt bão để gom cát, dọn vệ sinh. Tàu xinh xịch chuyển bánh. Mận chợt nhớ, gọi to qua làn cửa kính đã khép lại :

– Bão lớn đấy... đứng lánh vào trong ga nhé...

Đôi mắt Đào mở to lác lõng nhìn qua khung cửa, chẳng biết có nghe được không. Đoàn tàu rầm rập kéo về hướng trung tâm. Mận lặn ra băng ghế, hấn thiếp đi trong mệt mỏi. Đêm nay, như mỗi ngày chuẩn bị chống bão, phải đến khuya hấn mới lết được về đến nhà, khi băng giá đã phủ trắng những con đường.

Đào đứng nhìn theo, chờ đến khi ngọn đèn đỏ của đoàn tàu mờ nhạt cuối đường ray, cô lầm lũi đi xuống cửa ga. Chiều đông ảm đạm, bóng tối tràn về đột ngột vây hãm. Đào đứng nép vào bức tường cũ, ánh đèn vàng vọt từ nhà ga xô dạt chiếc bóng lẻ loi. Gió bắc đã kéo sang, cuốn ào ạt trên những hàng cây khô xương xẩu, hơi lạnh giăng tràn mờ đục rừng chiều. Đào âm thầm đợi những chuyến tàu muộn thừa thớt đi qua.

Họ quen nhau từ một năm nay, từ ngày Đào còn ngơ ngác, lúng túng đến bán thuốc lá ở cổng nhà ga. Bây giờ cô đã như con thỏ hoang, chạy luồn lách qua những cánh rừng, qua bức tường rào đỏ nát phía sau cầu tàu. Đào cũng như những cô gái Việt Nam khác đứng dọc các nhà ga heo lánh. Họ từ đâu đến, đi về đâu, không ai biết. Như sương khói bên lề cuộc đời, mong manh vô định.

Đêm nay, bão tuyết sẽ tràn về bủa vây thành phố, phủ kín các sân ga và những cánh rừng. Mùa đông khốc liệt của nước Đức, giá rét cắn cắn.

*

Những ngày không có bão, Mận trở về với công việc quen thuộc, lại đi suốt theo những chuyến tàu về quét dọn các nhà ga ngoại ô.

Hắn hi hụi đẩy xe xuống cửa tàu, đảo mắt nhìn quanh. Trạm ga xép này vốn đầy rác bẩn hôm nay lại sạch sẽ bất ngờ. Mận nháp bước theo những bậc thang lần xuống cửa ga. Bên bờ tường, Đào cười khúc khích sau tấm khăn len to sù sụ :

– Vừa lên quét dọn trên đây xong.

– Vớ vẩn thế – Hắn lúng túng càu nhàu – Bán cả ngày rồi mà còn tham việc à ?

– Đứng mãi ở đây cóng quá phải chạy vào trong một tí. Cây chôi anh để quên ở cửa kho đấy, cứ để lại nhé.

– Ủ, thì để đấy. Sao không về trung tâm bán ? Ở đây vắng vẻ, sợ lắm.

Đào lắc đầu giễu hần :

– Nói dễ thế ! Chỗ nào cũng có người cả, chen ngang vào thế nào được.

Đào lại cười, thủ thỉ kể với Mận những chuyện vui buồn của một tuần qua.

Những chuyện linh tinh không đầu không đuôi, để sẵn đó từ bao giờ, chờ Mận đến, kể cho Mận nghe. Có mỗi khách quen gọi Đào đem thuốc lá đến giao tận nhà, kiếm thêm được vài đồng. Bà bán bánh mì góc phố chiều nào về ngang ga cũng mang cho bao bánh cũ. Bà bảo, người lao động cần mẫn vất vả như Đào chỉ kiếm được vài đồng thì cuộc đời này bất công quá... Đào kể về những ước mơ bình dị của mình. Ước mơ một cuộc sống hợp pháp, một mái ấm gia đình, một đứa con để ôm ấp yêu thương, để thoát khỏi những ngày lang bạt. Và cả chuyện tuần rồi bị cảnh sát rượt đuổi.

– Phải cẩn thận nhé, chúng tóm được thì vốn liếng mất cả, lại bị tống vào trại – Mận lo lắng xen vào.

– Chẳng sao, anh ạ. Cả vùng này thuộc nằm lòng, cứ phóng nhanh như thỏ ấy. Chạy thế mà lại vui, lại ấm.

Đào cười khanh khách. Hần ngập ngừng bảo :

– Thế thì... vui thật đấy. Tháng sau... tôi không quét dọn tuyến đường này nữa, đổi sang hướng bắc. Hôm nào có bão thì lánh vào ga nhé.

Đào hệt hăng nhìn Mận, nụ cười dang dở trên môi.

– Thế thì... thì tuần sau cũng sẽ lấy chồng.

– Lấy ai ?

– Lấy Tây. Khách quen mua thuốc.

– Ừ, thế... thế mà lại tốt.

Đào lẻo đẻo theo Mận vào nhà ga. Như mỗi buổi chiều, cô đẩy phụ hần chiếc xe nặng chất đầy dụng cụ lên tàu. Cả hai rồi lại tần ngần đứng bên cửa toa, cho đến khi tàu báo hiệu chuyển bánh. Chắc không còn dịp nào để mà gặp lại nhau.

– Anh Mận này...

Đôi mắt bơ vơ của Đào đuổi mãi theo đoàn tàu, theo vào chiều chia tay lạc lõng.

*

Mùa đông chậm rãi qua đi. Mận lại bị đẩy về tuyến đường ngoại ô. Đám công nhân vệ sinh tranh nhau bám lại trung tâm thành phố, để còn có bầu đoàn, để còn gặp nhau chuyện gẫu, mời nhau điều thuốc. Đoạn đường dài hẻo lánh đi về những vùng hoang vắng này không ai muốn nhận. Cứ đi suốt, mù mịt theo những chuyến tàu lẻ loi, lầm lũi qua những nhà ga hiu quạnh. Không ai biết đến, cũng chẳng còn ai nhớ đến. Mận ngồi ngáp vặt, lơ đãng nhìn mảng quần rách nơi đầu gối. Phía sau lưng hắn, bên ngoài cửa kính là mùa xuân. Cũng vẫn đoạn đường cũ, qua vài cơn mưa ẩm đã bạt ngàn hoa dại. Cánh rừng phía sau sân ga đã phủ lá xanh mượt mà.

Mận theo đám hành khách đẩy chiếc xe xuống cửa tàu. Hắn đảo mắt nhìn quanh bỗng ngạc nhiên nhận ra, nhà ga vẫn sạch sẽ như dạo nào. Cái chòi cùn vẫn còn dựng ngay ngắn ở cửa nhà kho. Mận bất chợt kêu lên một tiếng ngớ ngẩn, hắn đu theo thành cầu thang vội vã tuôn xuống cửa.

Đào vẫn đứng đấy, giữa một đàn bồ câu lúc lúc vẫy quanh. Nụ cười ấm áp cả mùa xuân. Góc tảo già cằn cỗi qua một mùa đông đã đơm hoa rực rỡ, bông lơ lửng trắng xóa bên thềm.

– Vẫn còn bán à ? – Mận hấp tấp hỏi.

– O, anh này buồn cười thế ! Không bán thì đứng đây làm gì ?

– Sao bảo lấy chồng.

– Thì vẫn lấy chồng đấy. Có dỗi đâu.

Đào cười. Mận cũng cười. Không ngờ lại còn gặp nhau. Mận nhìn đàn chim ríu rít quanh Đào, hắn xua tay vu vơ bảo :

– Bọn sống bám này đồ đốn lăm, vào vậy bản cả sân ga. Đuổi

chúng đi. Đuổi đi cho rảnh nợ.

– Anh đừng hung hăng như thế. Chim cũng phải vất vả cả ngày bay đi kiếm ăn đấy. Suốt cả mùa đông cũng chỉ có chúng đến làm bạn.

Đào ném mẩu bánh mì khô về phía con chim trắng, dịu dàng gọi khẽ : « Xoan này, lại đây với chị nào ». Con bồ câu nghiêng nghiêng chiếc đầu xinh xắn, bước rón rén lại gần mẩu bánh. Đôi mắt tròn xoe của nó lại nhìn Đào.

Mận cười khục khịt :

– Lại còn đặt tên cho chim.

– Xoan là tên đứa em gái ở quê.

Đào quay mặt đi, giọng chột run run tan vào giữa tiếng chim gù.

Mận ngẩn ra, chưa bao giờ thấy Đào buồn như thế này, bỗng dưng khó trò chuyện với nhau. Hắn lại đang hơn hờ muốn báo tin, đã chuyển hẳn về dọn dẹp tuyến đường này. Ít ra cũng có người để trò chuyện, có người đến báo tin mưa tin bão cho Đào. Nhưng Đào không cười nữa, chỉ lặng thinh. Mận cũng đứng im, ngập ngừng với điều muốn nói. Mãi rồi hắn lại lúc lắc đầu, lui thui đi lên cầu tàu.

Mận quét mấy mẩu tàn thuốc đổ vào giỏ rác. Từ trên cao này nhìn xuống, bóng Đào côی cút bên lủ chim bồ câu. Con đường lát đá xuyên qua nhà ga, xa xa heo hút là phố xá chung cư, hiếm hoi một vài chiếc ô tô vội vã ngang qua để lại một đám bụi mù. Hai chiếc xe cảnh sát chậm chậm lăn bánh, êm ả giữa đôi bờ rừng. Cổ họng Mận bỗng thắt nghẹn lại, hắn kinh hãi nhìn về hướng Đào. Bóng người đàn ông Đức to lớn che khuất tầm mắt của cô. Đào trao mấy gói thuốc, nhận tiền, cười bình thản. Mận gào lên thất thanh :

– Đào. Cảnh sát đấy. Chạy đi.

Một đoàn tàu rầm rập kéo ngang, cuốn theo những tiếng gọi hoảng loạn của Mận. Bên dưới đàn bồ câu cũng vừa thảng thốt cất cánh bay lên. Tàu đi qua, Đào đã không còn nơi cũ. Từ phía sau cánh rừng, tiếng quát tháo

xua đuổi của hai người cảnh sát Đức vang lên nhốn nháo. Mận phóng chạy như điên dại qua đường ray lổm nhổm đá, chạy dọc theo thành cầu tàu. Hai tay hắt gió cao, miệng gào lên không ngớt :

– Đào, chạy đi. Chạy đi.

Bên dưới thung lũng, chiếc bóng trắng mỏng manh của Đào cuốn hút sau những hàng lá xanh. Đá mấp mô dưới chân Mận, cỏ gai cuốn vào ống quần xoàn xoạt. Một đoàn tàu tốc hành trắng xoá hung hãn kéo đến, sức ép đẩy Mận té văng vào thành cầu. Bàn chân trái của hấn lại đau nhói. Bụi cát mù mịt bắn lên mặt tối đen. Mận nằm co quắp bên song chắn, hai tay ôm đầu rên rỉ:

– Đào, chạy đi... chạy đi, Đào ơi.

Tiếng bánh sắt kéo nghiêng trên đường ray xé buốt.

photo Mark Smith, Fotolia

Suốt buổi chiều, Mận khắp khểnh lang thang trong rừng. Hấn nắn nạy lục tìm mồi miết qua từng bờ đá, gốc cây ngập lá. Sau lớp tàn cây dẻ loà xoà, cánh đồng cỏ hoang vắng hiện ra mênh mông. Xa xa là trang trại chăn nuôi

bỏ phé. Mấy dây chuồng gia súc mái ngói vỡ nát phủ rêu, hàng giậu đổ vây kín dây leo. Chiếc máy cắt cỏ rỉ sét nằm chổng trơ bên bức tường gỗ mục. Thoảng tiếng người thút thít sau khe gỗ.

– Đào... Đào à, tôi đây.

Đào ngồi co rút trong đụn rơm, ánh mắt nhìn ra hải hùng. Chiếc áo bị nhánh cây kéo rách đi một khoảng. Trên mặt Đào cũng đầy vết cào xước, một vết dài bên má trái rỉ rỉ. Hấn đến bên, vụng về đưa ống tay áo lem luốc chạm lên má Đào, bỗng rồi luống cuống rút tay lại.

– Để tôi đưa về nhà.

– Về đây thì nằm chết đây vẫn hơn – Đào nghẹn đi cố giữ tiếng nấc.

– Cũng phải có chỗ mà về chứ, nằm mãi đây à ? – Hấn gắt khẽ.

Rồi chợt hối hận, thấy mình vô lý, hấn ngồi xuống bên cạnh Đào, tần ngần đưa tay sờ mái tóc dài rối bù rơm cỏ. Đào ngã dụi vào lòng Mận, oà lên khóc nức nở. Nỗi đau từ bao giờ không còn nén giữ, tan vỡ tuôn tràn. Trong vòng tay, Mận khẽ khàng lau khuôn mặt đầm nước. Đào còn trẻ quá, yếu đuối mong manh quá.

Nắng hoàng hôn lả êm khuất sau dãy chuồng gia súc đổ nát. Thời gian mỏng man trôi đi trên đám rơm khô. Mùi hương đồng cỏ quẩn quýt, xô dạt nồng nàn. Gió chiều qua vô vấp lũng đồi, hoang dại.

– Anh Mận này, quê anh ở đâu ? – Giọng Đào xao xác.

– Ở Hà Giang. Hỏi làm gì ?

– Để nhớ... Nếu con gái đặt tên Hà, con trai tên Giang nhé. Mà... anh Mận này !

– Sao hở em ?

*

Cánh rừng chiều mênh mang tuyết phủ. Mùa đông nào cũng lạnh lẽo đìu hiu như nhau.

Mận lom khom xúc cát rải dọc cầu thang, rải ra đến con đường nhỏ, lặng thầm như thể đã bao mùa. Mặt trời không đến trong những buổi chiều giông, vệt sáng ngày tàn thoi thóp trên nhành táo khô, nhuộm xám chiếc bóng còng queo, lằm lũi. Bên góc tường gạch nứt nẻ, Mận xúc xẻng cát cuối cùng rải quanh gốc cây cần cỗi. Hấn lẩm nhẩm :

– Đêm nay bão tuyết, lại phải đi suốt đến khuya.

Không ai trả lời Mận. Đào đã ra đi từ một ngày xuân xa, không một lời từ biệt, không một lần quay lại. Chỉ còn có Mận, mỗi lần qua đây vẫn âm thầm nhớ nụ cười của một mùa hoa năm cũ. Gió đông về cuốn đi tan tác.

Mấy con bò câu lúu rúu xà xuống bên Mận. Hấn lúi trong túi quần gói bánh mì khô mốc, lẩn thẩn thả xuống mặt cát. Mận thì thảo :

– Xoan này, Đào này, sắp có bão đấy. Nhớ lánh vào trong ga nhé.

Hơi lạnh trắng đục buông phủ cánh rừng. Mận chạy lên sân ga, vừa kịp nhìn theo đoàn tàu hồi hả lăn bánh. Ánh đèn đỏ xa khuất cuối đường ray, nhạt nhoà tan vào mù sương. Mận ngo ngẩn vò mái tóc bù xù lấm tấm bạc. Đã lại lỡ một chuyến tàu.

Potsdam, mùa hoa táo 2007

Sưu tầm: Mây Vàng

Nguồn:

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 7 năm 2007